

Traktat. Saa vide vi, at saadanne Sager, naar de komme frem mellem Frankrig og Danmark, skulle være underkastede Voldgiftsdomstolen, og blandt disse Sager vil det høje Ting lægge Mærke til Sager af vidtrækkende Betydning. Jeg vil særlig nævne Artiklerne 2 og 3. Afsnittet om Handel og Søfart er kommet ind paa dansk Initiativ. Men foruden dette have vi ogsaa faaet en Bestemmelse, der ikke findes i andre Voldgiftstraktater end den, vi have med Sverige, nemlig den Bestemmelse, at det ikke er Parterne, der skulle afgøre, hvilke Sager der hører ind under Livsinteresser, Ære og sligt, men at det derimod er selve Voldgiftsretten, der skal afgøre det. Det er et ganske overordentligt stort Fremskridt og begrænser den Fare, der kan ligge i de Undtagelser, vi have i den foreliggende Voldgiftskonventions Artikel 1. Hvis man vilde gennemgaa de enkelte Artikler i denne Konvention, vilde man se, at der er Fremskridt paa alle Omraader. Det viser sig altsaa, at den maaske i og for sig ikke videre betydende Traktat, vi havde med Frankrig tidligere, og som denne Voldgiftskonvention skal afløse, var et Fremskridt, der dog havde nogen Betydning. Og naar der nu er Tale om at gaa videre i denne Retning, vilde det — det er jo udtalt her i Tinget tidligere — være det mest afgørende og betydningsfulde for os, om vi kunde faa en Voldgiftstraktat med Tyskland. Selv om vi blot kunde faa en Voldgiftskonvention med Tyskland af samme Art som den, vi have haft med Frankrig, og den, vi have med England, vilde jeg utvivlsomt foretrække det fremfor ingenting at have, thi dette første Skridt er det, der koster; det var det første Skridt, vi i sin Tid gjorde med Frankrig, og det er der, vi nu tage et Skridt videre frem med den Konvention, der her foreligger. Hvis det derfor var muligt for den højtærede Udenrigsminister at gaa videre frem ad den smukke Vej, den højtærede Udenrigsminister er slaaet ind paa paa en saa fortræffelig Maade ved denne Voldgiftstraktat, og naa videre til en Voldgiftsforbindelse med Tyskland, selv om det blev paa det mest vage Grundlag, tror jeg, det var at foretrække fremfor ingenting at have. Det viser sig for øvrigt, at Tyskland, efter de Forhandlinger, der have været førte i den forløbne Rigsdagssamling, er mere medgørligt overfor Voldgiftstanken, end det har været tidligere. Men jeg kan kun lykønske den højtærede Udenrigsminister i Anledning af det Arbejde, han har lagt

ind i denne Sag, og udtale min Glæde over, at dette høje Ting kan sænke sine Faner for denne Konvention.

H. Rasmussen: Jeg skal paa min Gruppens Vegne ganske kort tillade mig at anbefale, at vi godkende den Konvention, der foreligger til Behandling, men jeg vil dog samtidig have Lov til at føje dertil en Beklagelse af, at denne Konvention fjerner sig saa stærkt fra den, der er afsluttet mellem Danmark og Holland. Hver Gang man staar overfor Spørgsmaalet om Godkendelse af en Konvention, drager man ganske naturligt en Sammenligning mellem dens Indhold og Indholdet af den, vi have med Holland, af 12. Februar 1904. Det forekommer mig, at man med ikke ringe Ret kan rejse det Spørgsmaal, hvorvidt Konventioner, der ikke have en Klausul om obligatorisk Voldgift, overhovedet ere noget værd. Det afhænger naturligvis af, hvilke Magter der staa bag ved disse Konventioner. Jeg skal gerne indrømme, at den, der her foreligger, er bedre end den, vi tidligere have haft med Frankrig, og som for øvrigt af den ærede foregaaende Taler (Moltesen) er bleven betegnet som lidet betydende. Den Konvention, der her foreligger, er bedre paa forskellige Punkter, som den ærede foregaaende Taler for Resten allerede har nævnt. Jeg kan underskrive en Del af det, det ærede Medlem i saa Henseende udtalte vedrørende Indholdet af Artiklerne 2 og 3. Men jeg kunde ønske, at man ved Afslutning af Konventioner med de forskellige Lande bestræbte sig for, saa vidt som det overhovedet er muligt, at faa Konventioner af samme Type som vor Konvention med Holland, og jeg tør vel ogsaa forudsætte, at den højtærede Udenrigsminister i sine Bestræbelser vil følge dette Formaal. Jeg vil spørge den højtærede Udenrigsminister, om der ikke snart er Udsigt til, at de Konventioner, vi have med Norge og Sverige, kunne forandres saaledes, at de kom til at indeholde en Klausul om obligatorisk Voldgift, altsaa kom til at ligne den Konvention, vi have med Holland. Det vilde sikkert være af den største Betydning, at vi med disse to Nabostater havde Konventioner af dette Indhold. I øvrigt vilde jeg sætte Pris paa, om den højtærede Udenrigsminister vilde udtale sig om Spørgsmaalet om en Konvention med vor store Nabo mod Syd, idet jeg dog for mit Vedkommende vil tilføje, at hvis der blot var Mulighed for at opnaa en Konvention som den, det ærede Medlem fra Vinderup